

[Poul Hansen (Kalundborg).]

i de to foregående rigsdagssamlinger, bl. a. viser, at den socialdemokratiske mindretals-regering ikke har båret ledelsens byrde for-gæves.

I de tre rigsdagssamlinger tilsammen er statshusmandsloven med tilhørende udlåns-love gennemført, dernæst de såkaldte „små“ jordlove, byplanlovgivningen og loven om grundstigningsskyld — den sidste venter vi i alt fald gennemført i denne rigsdags-samling. Med disse love er udstykningens fortsættelse sikret, der er lagt grundlag for en retfærdigere jordfordeling og for en standsning af den utiltalende jordspekula-tion.

Den sociale lovgivning har ikke indtaget en så fremskudt plads i den offentlige dis-kussion som tidligere. Det betyder dog ikke, at der ingenting er sket. Der er tværtimod tusinder af medborgere, som har grund til at sende en venlig tanke til den højtærede socialminister, fordi han med både hjerte-lag og håndslag har udnyttet hver lille chan-ce for at udbygge den sociale lovgivnings positioner. Allerede kort efter sin tiltræden i november 1947 opnåede den højtærede minister rigsdagens tilslutning til en for-bedring af alders- og invaliderenten på ialt 50 mill. kr., og denne indsats er fulgt op med en stadig ajourføring af renten i forhold til prisudviklingen. I små ryk gennem de tre vintre er bevillingerne til de forskellige for-mer for børneforsorg øget. I 1947—48 blev mødrehjælpen udbygget, forholdene for de gigtsyge forbedret og ulykkesforsikringens dagpenge og erstatninger forhøjet. Året efter blev 13 ugers bestemmelsen i den samme lovgivning bragt til fald, en stærkt forbedret efterforsorg for tuberkuløse gennemførtes, og loven om husmoderafløsning vedtoges. I denne rigsdagssamling er gennemført loven om døve og tunghøre, brændsels-hjælp til arbejdsløse, en forbedring af for-holdene for de dårligst stillede invalider og endelig forleden ændringerne i arbejdslø-hedsloven og dermed tilskuddet til de dår-ligst stillede arbejdsløshedskasser. Det gam-le ord siger, at mange bække små gør en stor å. Disse mange spredte foranstaltninger betyder sammenlagt, at der overføres næ-sten 200 mill. kr. årlig til vore dårligst stillede medborgere. Jeg tør rolig sige, at resultater af et sådant omfang i hvert fald ikke ville være opnået under en venstre-regering. Det fremgår alene deraf, at vi har måttet savne venstres medvirken ved flere af lovene — i enkelte tilfælde også de konservatives.

Såvidt jeg erindrer, har retsforbundet

derimod stemt for næsten det hele — det ser smukt ud, men det harmonerer meget dårligt med partiets agitation mod skatter-ne; det er jo ingen sag at sætte sig til gilde og så luske af, når regningen skal betales. Det harmonerer også meget dårligt med partiets principielle program, for hvis det skal følges, skal det allerreste af social-lovgivningen, f. eks. både aldersrente og arbejdsløshedslovgivning, afskaffes, og for-ældre med skolesøgende børn skal oven i købet helt og fuldt betale den undervisning, som nu ydes af det offentlige.

Vi mener ikke, at vi nu er nået til vejs ende med sociallovgivningen. Det fremgår alene deraf, at flere af de forslag, den højt-ærede socialminister har fremsat i vinter, ikke er blevet gennemført, fordi det ikke er lykkedes at samle det nødvendige flertal for en tilfredsstillende udformning. Det gælder bl. a. forslagene om en ny arbejder-beskyttelseslov og om loven om bosætnings-lån.

Den sociale lovgivning er altså ikke glemt, og den vil heller ikke blive det, så-længe en socialdemokratisk regering har den politiske ledelse. Vi er fuldtud klar over, at der på dette område endnu er mange problemer at løse, og de må løses i takt med den økonomiske genopbygning og leve-standarens forbedring.

I den økonomiske politik har hovedsagen for socialdemokratiet været, at rigsdagssam-lingen er gået til ende, uden at regeringens hovedlinje er fraveget. Importens frigørelse har fundet sted i overensstemmelse med ved-tagelserne i den økonomiske samarbejdsor-ganisation i Paris og i den udrækning, det var foreneligt med hensynet til Danmarks egen økonomi. Danmark ligger så langt fremme med liberaliseringen, at vi intet har at skamme os over i forhold til andre lande. Vi mener, at det er rigtigt at gøre handelen fri, men det må ske i et sådant tempo og under sådanne forudsætninger, at frigørelsen ikke tvinger en kreditindskrænkningspolitik og deraf følgende massearbejdsløshed med sig. Der er derfor fra regeringens side sagt bestemt nej til venstres usaglige krav om en øget frilisteoverførsel i øjeblikket — selvom regeringen derved løb den risiko at påføre venstre et generende metervarekompleks. Der er sagt lige så bestemt nej til den kon-servative pengepolitik. De to partier kunne have indanket regeringens nej for vælgernes domstol, hvis de havde villet, men venstre ville ikke. Det kan kun betyde, at venstre stiltiende erkender styrken i regeringens standpunkt eller indrømmer sin egen svag-hed. Det kan også være begge dele.